

Régi este

A megnyúlt árnyaktól riadtan
égnek futott a fény szilánkja,
s lágy földmeleggel ült a hűvös,
szélfútt csillagok szagába.

Behálóz egy kopottas fácska
kék árnya, mint a vérerek,
poros lombocska ráz ruhámra
gyöngén kialvó fényeket.

Megállok s száll az esti pára
szép árnyam kontúrját követve,
így rajzolódik fel magányom
egymásnak épült fellegekre.

A görnyedt fűből béka néz rám,
zöld hátán zsíros hold remeg,
s fénylő, hideg szemébe zárja
utolsó húszfilléremet.

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

[← Előző oldal](#)
[Következő oldal →](#)